

อ่องเต๋
โอมงาม
พริต/ผู้ชอีน

我靠美颜稳住天下

จ้งซานซาน (望三山) เขียน
เอนซุ่นจิน เปา
starry (黑色豆腐) ภาพ

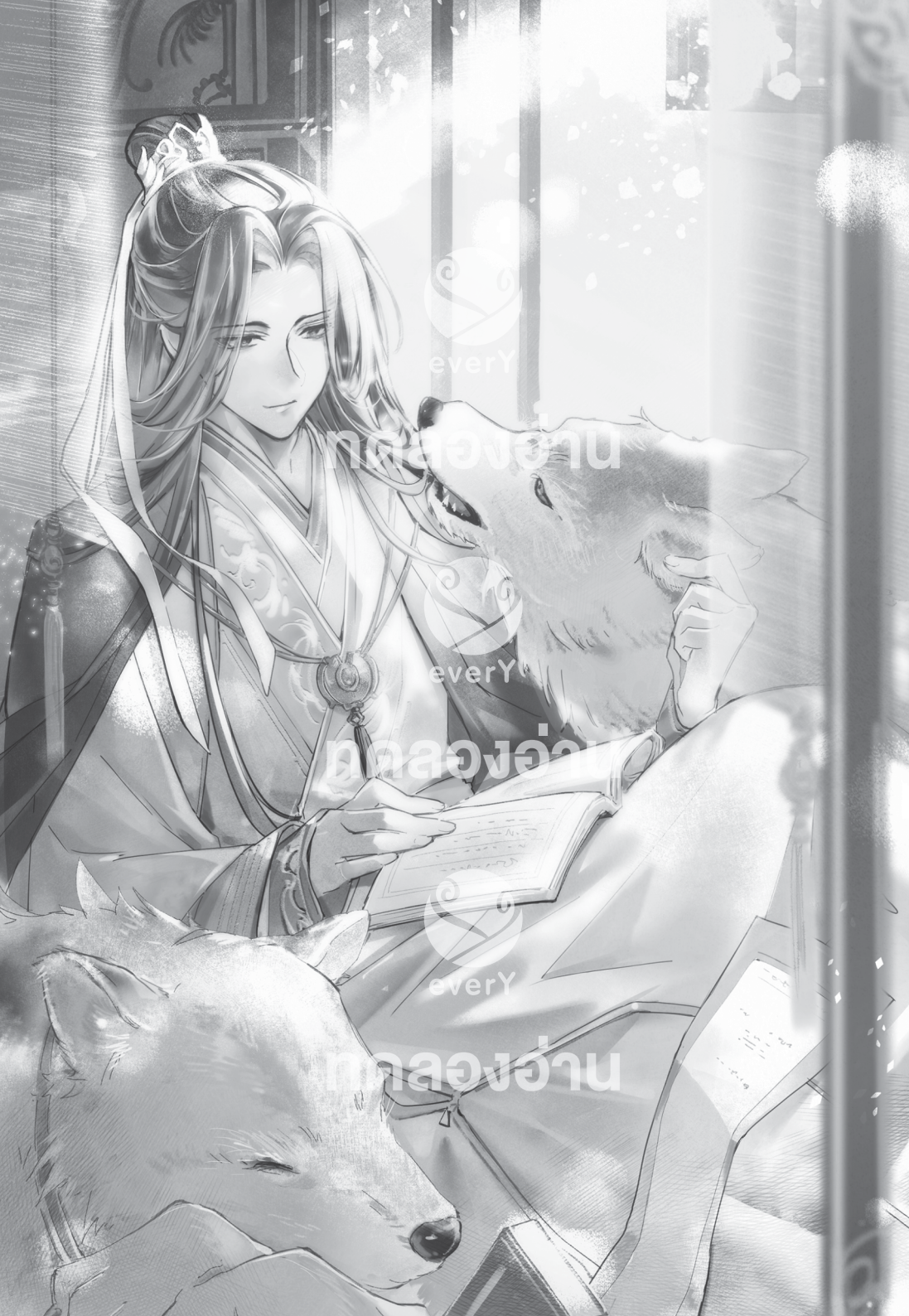
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Copyright © 2014 by JINX
Illustration by sammy
NO Y FOR SALE
www.facebook.com/everyyyy

Copyright © 2014 by JINX
Illustration by sammy
NO Y FOR SALE
www.facebook.com/everyyyy

Copyright © 2014 by JINX
Illustration by sammy
NO Y FOR SALE
www.facebook.com/everyyyy

everyY

ศาลองอ่าน

everyY

ศาลองอ่าน

everyY

ศาลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ท่ามกลางร่างกายที่มีอาจเอื้ออำนวยได้อย่างเต็มที่ เขายังสามารถใช้หัวใจแห่งความก้าวหน้าและไฟของความทะเยอทะยานที่ปะทุจนถึงขีดสุด ผลักดันแนวคิดต่างๆ เพื่อให้แผ่นดินต้าเหิงเจริญรุ่งเรืองอย่างไร้ที่สิ้นสุด

เมื่อแผนการจัดการกับชนเผ่าเร่ร่อนดำเนินไป 'กู่หยวนไป' ส่องเต้แห่งต้าเหิงได้สนับสนุนเหล่าทหารและช่วยเหลือราษฎรผู้ประสบภัยอย่างเต็มที่กำลัง เพื่อหวังให้ชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดสยบอยู่ภายใต้อำนาจของต้าเหิงให้จงได้ โดยในครั้งนี้เขาได้ส่ง 'เซวียหยวน' ไปเป็นผู้นำทัพในการจัดการกับ 'เรือเหลิยนน่า' ผู้นำหนึ่งในแปดของชนเผ่าที่ตื่น โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเซวียหยวนจะนำชัยชนะกลับมาสู่ต้าเหิง ในขณะที่ทางฝั่งของเซวียหยวนนั้นตั้งใจรับผิดชอบหน้าที่ของตนได้เป็นอย่างดี แต่ก็มีวายนี่ถึงกู่หยวนไปในยามว่าง อารมณ์รักแค้นร้อนแรงพลุ่งพล่านอยู่ในกายของเขาไปพร้อมกับอารมณ์มุ่งมั่นในการออกรบ

สุดท้ายแล้วชนเผ่าเร่ร่อนทั้งหมดจะถูกกำราบให้อยู่ภายใต้อำนาจของต้าเหิงได้หรือไม่ แล้วความสัมพันธ์ระหว่างส่องเต้กับแม่ทัพหนุ่มซึ่งอยู่ห่างไกลถึงชายแดนตอนเหนือจะเป็นอย่างไร เอเวอร์วายขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านร่วมหาคำตอบกันต่อไป ในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เซวียผิง

หรือแม่ทัพอาวุโสเซวีย บิดาของเซวียหยวน เป็นแม่ทัพผู้มากด้วยความสามารถและบารมี ตระกูลของเขาจงรักภักดีสามชั่วอายุคน มีชื่อเสียงอันดังก้องที่แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งชื่อเสียงในความภักดีนี้เป็นที่ประจักษ์ในกองทัพ เป็นความรุ่งโรจน์ต่อภายนอกแต่กลับเป็นเคียดแค้นต่อภายใน เขาจึงพยายามข่มผลงานทางทหารของเซวียหยวนไว้ มิให้มีความโดดเด่นเกินไป จนเป็นภัยต่อตระกูล และส่งให้เซวียหยวนไปปรนนิบัติใกล้ชิดยิ่งงัดด้วยความรักดี

* รื่อเหลียนน่า

ผู้นำหนึ่งในแปดของชนเผ่าซีตัน มีความโหดเหี้ยมไร้ความเมตตา มักใหญ่ใฝ่สูง ทะนงตัว ชอบดูแคลนผู้อื่น และมองว่าตนเองยิ่งใหญ่เสียเต็มประดา ซึ่งบางทีความมั่นใจจนเกินขอบเขตนี้อาจทำให้เขามองไม่เห็นความเป็นจริงบางอย่างที่อาจนำมาภัยมาสู่ตัวเองได้

* เจียงปาเจียว

หรือหมอมหึงเจียง เป็นลูกหลานของหมอผู้เลื่องชื่อ ทั้งตัวนางเองยังได้เรียนรู้วิชาหมอตั้งแต่เด็ก เดิมทีคิดที่จะทำร้ายตัวเองเพราะคนในครอบครัวถูกโจรสลัดจมนหมดสิ้น แต่หลังจากที่ได้ฟังแผนปราบโจรและต่อต้านการทุจริตของราชสำนักแล้ว นางก็เปลี่ยนใจ และตามขงอ้อหลินเข้ามาয়ันนครหลวง และกลายเป็นผู้ที่นำความหวังครั้งใหม่มาสู่กู่หยวนไป

* หลิ่งอ้อ

องค์ชายสองแห่งซีซย่า เกิดมาจากชนชั้นต่ำ ไม่ได้ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้แห่งซีซย่า ไร้ที่พึ่งพิงตั้งแต่วัยเด็ก ทว่ากลับดวงแข็งที่สามารถเติบโตใหญ่ได้ เพราะวานิสัยที่ทั้งอ่อนโยนและซื่อสัตย์ เชื่อพระวงศ์ในซีซย่าต่างไม่เห็นความสำคัญของเขา จะนึกถึงองค์ชายองค์นี้ ก็ต่อเมื่อต้องการใช้งานเขาเท่านั้น

* คุณชายหวัง

เหมินเค่อของวังเหอซินอ้อ เป็นปัญญาชนหน้าตาธรรมดาคนหนึ่งที่มีความเฉลียวฉลาด รอบรู้ และเป็นที่ปรึกษาให้กับเหอซินอ้อในหลายเรื่อง ทั้งยังเป็นผู้ล่วงรู้ความลับสำคัญของเหอซินอ้อที่มีอาจเปิดเผยได้ เขาเป็นผู้ที่คอยอยู่เคียงข้างเหอซินอ้อเสมอ มีนิสัยเจ้ากี้เจ้าการและชอบทำอะไรโดยพลการอยู่บ่อยครั้ง

* หลินจื่อเจิง

เป็นผู้ที่มีจิตใจรักความยุติธรรมและมีความกล้าหาญมาก เมื่ออายุยังน้อยเคยนำคนไปกวาดล้างโจรสลัดจำนวนมากในเขตทะเลและครอบครองพื้นที่ทะเลนับพันหลี่ ทว่าหลังจากอดีตฮ่องเต้รับรู้พื้นที่ส่วนนั้นเป็นพื้นที่ของเขาเพียงคนเดียว จึงสั่งกองทัพเรือวางแผนล้อมและปราบปรามหลินจื่อเจิง แต่เขากลับไม่หลบหนีและเต็มใจที่จะรับใช้ราชสำนัก เขาได้ไปประจำการอยู่ที่พื้นที่หลินไห่และรับตำแหน่งผู้ว่าการอำเภอผู้เจี้ยน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
มีการกล่าวถึงความรุนแรงในภาวะสงคราม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 85

โอรสสวรรค์จะเข้าสู่อ้อมแขนข้า

โอรสสวรรค์...จะเข้าสู่...อ้อมแขน...ข้า

กู่หยวนไปนั่งอยู่ตรงหน้าโต๊ะของเซวียหยวน ประโยคนี้ทำให้เขาตกตะลึง
เนิ่นนานกว่าจะสติกลับมาได้

ครั้งได้สติกลับมา กระดาษของว่านนางแอนในมือเขาก็ถูกทำลายแล้ว
ดีล่ะ เซวียจิวเหยา

เจ้าได้ทำในสิ่งที่เงินไม่รู้เรื่องกัน

กู่หยวนไปยั้งนี้ว่าหลังจากโบยเซวียหยวนไปห้าสิบทีแล้ว ตั้งแต่วันนั้น
เซวียหยวนก็จะซื่อสัตย์และประพฤติดี อยู่ในกรอบในเกณฑ์และมีเหตุผล
อย่างแท้จริงที่แท้แต่ตอนเล่นว่าเขาก็ยังปล่อยว่าวที่มีประโยชน์ให้กู่หยวนไปดู
ทั้งยังมีความกล้าที่จะให้เหล่าทหารองครักษ์ก้าวไปปล่อยว่าวให้อีกด้วย

บังอาจเพียงนี้ เหตุใดเจ้าถึงไม่ปล่อยว่าวเฮงฮวยของเจ้าในวันฝนตก
เสียเล่า

ว่าวถูกกู่หยวนไปยั้งอยู่ในมือจนส่งเสียงดังกรอกรบ เขามข่มไฟโทสะ
ในใจ ฉีกกระดาษว่ามีลายมือของเซวียหยวนอยู่บนนั้น ม้วนเป็นก้อนกลมๆ
แล้วใส่ไว้ในแขนเสื้อ ไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้องให้เซวียหยวนได้خذใช้ที่เขียน
ประโยคนี้ให้กับตน กู่หยวนไปยั้งคงพูดอยู่ในใจตลอดทั้งช่วงเวลาว่า เจ้าช่าง
บังอาจนัก

'โอรสสวรรค์จะเข้าสู่อ้อมแขนข้า' เขายิ้มเยินชาและจดจำไว้แล้ว
หลังจากขยาทำลายว่ากั๋วหยวนไปก็กำลังจะออกไปจากห้องของเซวียหย่วน
ด้วยสีหน้าเยินชา ทว่าทันทีที่เขาลุกขึ้น หางตาก็บังเอิญเหลือบไปเห็นสิ่งของ
บางอย่างได้เพียง

กั๋วหยวนไปเดินเข้าไปดูซ้ำๆ สิ่งทีวางอยู่ได้เพียงเป็นกล่องไม้غامวิจิตรที่
สามารถยกขึ้นได้ด้วยสองมือ การที่มันถูกวางอยู่ตรงนี้ได้ ดูเหมือนเป็นของ
สำคัญและล้ำค่า กั๋วหยวนไปดูเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม เขารู้สึกว่ามันนุ่มไม่ธรรมดา
"เถียนฝูเซิง"

เถียนฝูเซิงที่อยู่ด้านนอกพาทันที่น้อยเดินเข้ามา กั๋วหยวนไปชี้ไปที่ได้เพียง
แล้วเอ่ยว่า "นำสิ่งนั้นออกมา"

ขันที่น้อยมุดเข้าไปได้เพียงหยิบของออกมาวางบนโต๊ะด้วยความนอบน้อม
กั๋วหยวนไปเดินเข้าไปดูใกล้ๆ น่าจะเป็นเพราะเซวียหย่วนจากไปเดิมนกว่าแล้ว
ด้านบนกล่องไม้ใบนี้จึงมีชั้นฝูบางๆ เกาะอยู่ ขันที่น้อยรับคำสั่ง ยกแขนเสื้อขึ้น
เช็ดฝูบนกล่อง เถียนฝูเซิงที่ยืนอยู่ด้านข้างก็หรีตาสงสัยว่าสิ่งที่อยู่ในกล่องนั้น
คืออะไร

เสียงเอี้ยดดังขึ้น กล่องไม้ถูกเปิดออกแล้ว

กั๋วหยวนไปมองดูสิ่งที่อยู่ด้านใน ครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "หยก?"

หยกนี้มีลักษณะเรียวยาว ไล่ตั้งแต่บางไปหนา ปลายข้างหนึ่งมน
ข้างหนึ่งแบน สีสันไม่เลวแต่รูปทรงแปลกมาก

กั๋วหยวนไปเอื้อมมือออกไปต้องการจะหยิบมาดูให้ละเอียดแต่กลับถูก
เถียนฝูเซิงห้ามไว้ทันควัน เถียนฝูเซิงเหิงอู่มุสิระระ เอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นๆ
"ฝ่าบาท หยกชิ้นนี้ฝูเนชระจะไม่สะอาดพะยะค่ะ"

กั๋วหยวนไปเหลือบมองเขา เอ่ยเรียบๆ "สิ่งนี้คืออะไร"

เถียนฝูเซิงอ้าอึ้งไม่กล้าพูด เปิดปากอยู่หลายรอบ แต่กลับไม่สามารถ
พูดอะไรออกมาได้เลย

ได้เท่าเซวียเตรียมมอวีซื่อไว้ในห้องของตัวเองทั้งยังซ่อนได้ล้าลึกถึง
เพียงนั้น ไม่ต้องบอกก็รู้ได้โดยสามัญว่าต้องการเอาไว้ทำอะไร เห็นที่ฝ่าบาท

ยังไม่ทันจะโปรดปรานได้เท่าเซวีย ได้เท่าเซวียก็ได้เตรียมพร้อมที่จะน้อมรับพระมหากรุณาธิคุณเสียแล้ว ชายเหล่านี้จะซ่อนตัวอยู่ในห้องแล้วลอบใช้วิธีซื้อในวันปกติที่ช่างไปรอ ทว่าหากฝ่าบาทรู้เข้า ไม่รู้ว่าได้เท่าเซวียยังมีหน้าพบฝ่าบาทอยู่หรือไม่

ทว่าคำถามของฮ่องเต้ นั้น เกียนฝูเซิงจำเป็นต้องตอบ ในขณะที่เชื้อเอิ้นไหลลงขมับ ช่างนอกพลันมีเสียงรายงานของบ่าวจวนสกุลเซวียว่า "ทูลฝ่าบาท ฮูหยินเซวียถวายชาแต่ฝ่าบาท ฝ่าบาทจะเสวยตอนนี้หรือไม่พะยะค่ะ"

กู่หยวนไปเหลือบมองช่างนอกครู่หนึ่ง เกียนฝูเซิงรีบก้าวเท้ายาวๆ ไปรับชาเพื่อส่งเข้ามาข้างใน เอ่ยว่า "ฝ่าบาท ห้องของได้เท่าเซวียคับแคบ ฝ่าบาทต้องการไปเสวยชาด้านนอกหรือไม่พะยะค่ะ"

กู่หยวนไปยังไม่ลืมเรื่องกล่องหยกนั้น เขาจึงเถียงฝูเซิงครู่หนึ่ง พนมมหายใจเอ็นชาน "ไว้เงินจะถามเจ้าอีกที" จากนั้นก็สั่งให้คนนำกล่องหยกนี้จากไปพร้อมกัน

สามารถทำให้เถียงฝูเซิงปริปากได้อย่างยากเย็น ทั้งยังเกี่ยวข้องกับเซวียหยวนเช่นนี้ กู่หยวนไปมีความรู้สึกว่าจะต้องไม่ใช่สิ่งที่ถูกครครลงคลองธรรมเป็นแน่ เขาตั้งใจนำมันกลับไปยังวังหลวง แล้วตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้ง

อาจเป็นเพราะได้กลับมายังสถานที่คุ้นเคย หมาป่าสองตัวที่ถูกเซวียหยวนฝึกมาอย่างดีจึงกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ หลังจากกู่หยวนไปออกมาจากห้องของเซวียหยวน ยังไม่ทันจะได้ลิ้มรสชาติก็ถูกหมาป่าทั้งสองตัวจับชายเสื้อและพากู่หยวนไปมาถึงด้านหน้ากรงหมาป่า

กรงหมาป่าอยู่ในสวนลึกของจวนสกุลเซวีย หมาป่าสองตัวนั้นหอนเสียงหนึ่งไม่นานฝูงหมาป่าในกรงก็เริ่มหอนอย่างบ้าคลั่งไม่หยุด เสียงก้องกังวานไปทั่วท้องฟ้า พวกมันเริ่มกระแทกประตูไม้ที่ลึกลงอนไว้ ประตูไม้ถูกกระแทกเสียงดังปังๆ สีหน้าของทหารองครักษ์รอบตัวกู่หยวนไปเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน พลังคุ้มกันกู่หยวนไปและเตรียมถอยหนี

ทว่ายิ่งกู่หยวนไปถอยออกไปไกลเท่าไร หมาป่าในกรงก็ยิ่งคลุ้มคลั่งขึ้น

เท่านั้น เสียงหอนนั้นแผ่ด้วยความกระหายเลือด และดังขึ้นเรื่อยๆ

ก๊วยวนไปค้นตามตัวครุหนึ่งแต่ก็ไม่พบสิ่งที่ทำให้พวกมันตื่นตื่นได้เพียงนี้ บ่าวในจวนสกุลเซวียได้ยินเสียงก็รีบรุดเข้ามา เมื่อเห็นหมาป่าตัวโตเต็มวัยสองตัว กำลังงับตึงแขนเสื้อของก๊วยวนไป ดวงตาก็เบิกกว้าง ตกใจกลัวจนขาสั่นเทา "ผะ...ฝ่าบาท!"

หัวหน้าทหารองครักษ์เอ่ยพลอบว่า "นี่เป็นหมาป่าสองตัวที่ได้ทำเซวีย ถวายให้อยู่ข้างกายฝ่าบาท ไม่ต้องเป็นกังวล พวกเจ้ารีบไปดูว่าหมาป่าในกรง พวกนี้เป็นอะไรไปหรือไม่"

บ่าวรับใช้ได้สติกลับมา รีบก้าวไปข้างหน้าเพื่อตรวจสอบสถานการณ์ของหมาป่าฝูงนี้ ก๊วยวนไปยังจำสิ่งที่เซวียหยวนพูดได้ เขากล่าวคำพูดเหล่านั้นไว้ได้อย่างดูดีเกินไป ประมาณว่าตนได้ฝึกหมาป่าในจวนทุกตัวให้เชื่อฟังคำสั่งของฝ่าบาทแล้ว ทว่าตอนนี้เห็นที่แต่ละตัวต่างคือรันไม่เชื่อง ไม่เหมือนที่เซวียหยวนได้กล่าวไว้สักนิด

ก๊วยวนไปลอบจดความผิดของเซวียหยวนไว้ในใจอีกเรื่อง

หลังจากบ่าวรับใช้ก้าวไปข้างหน้า หัวหน้าทหารองครักษ์ก็เอ่ยเสียงต่ำ "ฝ่าบาท พวกกระหม่อมจะคุ้มกันฝ่าบาทออกไปก่อนพะยะค่ะ"

สองมือของก๊วยวนไปไหลหลัง แขนเสื้อที่เลยออกมาจากข้อมือถูกหมาป่าสองตัวจับไว้อยู่ ใช้ฟันแหลมคมเกี่ยวไว้ ไม่ยอมให้ก๊วยวนไปจากไป เขาให้หัวหน้าทหารองครักษ์มองดูหมาป่าสองตัวที่ข้างเท้าตน "เจ้าสองตัวที่นำราคาญนี้ยังขวางอยู่ที่นี้ เงินจะออกไปได้อย่างไร"

พวกมันต้องการให้ก๊วยวนไปเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ให้ได้ ก๊วยวนไปจึงเดินไปข้างหน้า ยิ่งเขาเข้าใกล้ เสียงของฝูงหมาป่าก็ยิ่งตื่นตื่น เมื่อเดินมาถึงเบื้องหน้าหมาป่าเหล่านี้ก็ป็นขึ้นมานับรั้วกรง กรงเล็บแหลมคมตะกุยข่วนอยู่บนรั้วนั้น ที่คอของหมาป่าแต่ละตัวล้วนมีขวดกระเบื้องสีขาวคล่องไว้

ก๊วยวนไปจับจ้องขวดกระเบื้องสีขาวนั้น ทันใดนั้นก็เอื้อมมือไปดึงขวดหนึ่งออกจากคอหมาป่าตัวที่ใกล้ที่สุดท่ามกลางเสียงอุทานของผู้คนรอบข้าง เขาดึงจุกของขวดกระเบื้องออกมาอย่างใจเย็น ในนั้นมีมีมันกระดากแผ่นหนึ่งอยู่

คอขวดกระเบื้องเล็กมาก ทำให้หยิบมันว้นกระดาดออกมาได้ยาก กู้หยวนไป
ขว้างขวดกระเบื้องนั้นลงบนพื้นโดยตรง ขำรับใช้หยิบมันว้นกระดาดที่ปะปนอยู่
กับเศษกระเบื้องและส่งให้เขาด้วยความเคารพ เขารับมันมาและคลี่ออกซ้ำๆ

'ฝ่าบาทมาทอดพระเนตรหมาป่าที่จวนของกระหม่อม เป็นเพราะหมาป่า
สองตัวนั้นพันหักแล้ว หรือว่าเพราะฝ่าบาทคิดถึงกระหม่อมพะยะคะ'

กู้หยวนไปพับปิดแผ่นกระดาดนั้นอย่างรวดเร็ว กระดุกนี้กำแน่น
สองตาหรือลิ่ง คิ้วผูกกันแน่น ดูอันตรายอย่างยิ่ง

เซวียจิวเหยา

เซวียจิวเหยานำทัพเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน ฤงหนึ่งใส่น้ำอาบ
ที่เขาพกติดตัวไว้เผ่าเสียแล้ว แต่เขาก็ยังทำใจโอนมันทั้งมิได้

นอนกลางดินกินกลางทราย บุกป่าฝ่าดง เวลาพักผ่อนเดียวที่มีคือ
ก่อนเข้านอน บางครั้งเหล่าทหารจะรวมตัวกัน เขาแต่พูดคุยเรื่องภรรยาและ
ลูกสาวที่บ้าน

พูดไปพูดมาก็มีคนถามเซวียหยวนขึ้นว่า "ท่านแม่ทัพ ครานี้ท่านเดินทาง
ไกลถึงชายแดนตอนเหนือ ภรรยาและลูกสาวที่บ้านคงจะอลังการมาก
สินะขอรับ"

เซวียหยวนนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างกองไฟ รูปร่างของเขาสูงใหญ่ แสงไฟ
เดี่ยววูบเดี่ยวสว่างอยู่บนตัว

ครั้งได้ยินเช่นนี้ในที่สุดสีหน้าที่นิ่งราวกับก้อนหินตลอดหลายวันก็แสดง
ให้เห็นถึงร่องรอยอ่อนโยน "ข้าไม่มีภรรยา และไม่มีลูกสาวด้วย"

ทหารรอบข้างต่างประหลาดใจ "ท่านมิได้แต่งภรรยาหรือ"

"ถ้าจำไม่ผิดล่ะก็ บัดนี้ท่านแม่ทัพก็อายุยี่สิบสี่แล้วสินะขอรับ"

ความมอดทนของเซวียหยวนในครั้งนี้เพิ่มขึ้นเล็กน้อย "ฝ่าบาทก็มิได้อภิเษก"

"ฝ่าบาท..." มีคนหัวเราะสองที "ฝ่าบาทยังทรงพระเยาว์อยู่เลย"

"ฝ่าบาททรงพระเยาว์ ข้าก็มีได้แก่ชรา ในฐานะขุนนาง แน่نونว่า ย่อมมีใจรักดีต่อฝ่าบาท" เซวียหยวนอดที่จะยกยิ้มมุมปากมิได้ เอ่ยที่เล่นที่จริง "ฝ่าบาทมิได้อภิเษก ข้าก็ต้องอยู่เป็นเพื่อน"

"หากฝ่าบาทอภิเษก ท่านแม่ทัพก็จะแต่งงานตามหรือ" ทหารข้างกาย หัวเราะเสียดัง "ท่านแม่ทัพอาวุโสเซวียจะต้องเป็นห่วงแน่ๆ"

มุมปากของเซวียหยวนแข็งค้าง ลมหนาวพัดโชยมา

ไม่มีใครเห็นสีหน้าของเขา ยังคงพูดพลางหัวเราะร่าต่อไป มีคนถาม เซวียหยวนว่า "หรือว่าท่านแม่ทัพไม่มีคนในใจ"

เซวียหยวนคิดในใจ จะไม่มีได้อย่างไร

เขาเคยจูบและสัมผัสคนในใจมาก่อน น่าอิจฉาหรือ แต่อิจฉาไปจะมีประโยชน์อะไร หากคนที่อยู่ในใจไม่รับรู้ถึงสิ่งนี้

ยิ่งเซวียหยวนคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองคับข้องใจอย่างแท้จริง ระหว่งที่ กำลังรู้สึกคับข้องใจอยู่นั้น หูของเขาก็ขยับไหว ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมองก็เห็น ทหารลาดตระเวนขี่ม้าห่อตะปิงเข้ามาจากทุกสารทิศ คบไฟสายไหว ครั้นเห็น เซวียหยวนแล้วก็ตะโกนเสียดัง "ท่านแม่ทัพ! มีฝูงตึกแตนเข้าโจมตีขอรับ!"

ทหารทุกนายหยุดหัวเราะทันที หยัดกายยืนขึ้นและจัดแถวด้วยความ เชี่ยวชาญยิ่ง เซวียหยวนถือดาบ จูงม้าตามไป "รองแม่ทัพส่งคนไปเฝ้าเสียบึง สถานที่แห่งนี้ใกล้ชายแดนตอนเหนือมากขึ้นทุกที การเคลื่อนไหวของฝูงตึกแตน รวดเร็วรุนแรง จะปล่อยให้เสียบึงเสียหายไม่ได้เป็นอันขาด!"

รองแม่ทัพกำหมัดเอ่ยเสียดัง "ขอรับ!"

เซวียหยวนขึ้นม้า ควบม้าพุ่งทะยานไปราวกับลมกระโชก เขาข่ม ความรู้สึกเรื่องบุตรภรรยาเอาไว้ และฝังกลบใบหน้าของฮ่องเต้ที่อยู่ในหัวเช่นกัน หนวดเคราบนใบหน้าไร้การโกน มือที่กุมบังเหียนถูกเสียดสีไปมาจนเกิดตุ่มไต แข็งๆ มากมาย

ขณะพุ่งทะยานสู่ความมืดมิด ทันใดนั้นเขาก็คิดถึงเรื่องที่ไม่ควรแก่เวลา เขาคิดถึงวิธีการที่ตนเองคิดจนหัวแทบแตกออกเป็นเสี้ยวๆ เพื่อทำให้กู่หยวนไป จดจำเขาเหล่านั้นจะประสบผลและมีประโยชน์หรือไม่

มันประสบผลอย่างยิ่ง

เซวียหยวนทำให้กู่หยวนไปโกรธจนนอนไม่หลับกระทั่งดึกตื่น

กู่หยวนไปลี้มตรวจค้นกล่องขึ้นหยกปริศนาที่น่ากลับมาจากห้องของเซวียหยวนด้วยซ้ำ สิ่งที่เรียงรายอยู่ตรงหน้าคือขวดกระเบื้องสีชาวยี่สิบสามใบ บนขวดกระเบื้องแต่ละใบถูกวาดลายบุปผาสีสันแตกต่างกัน วัสดุเป็นแบบธรรมดาและบางขวดมีรอยแตกเล็กน้อย

กู่หยวนไปมองดูขวดกระเบื้องเหล่านี้ รู้ดีว่าปากสุนัขของเซวียหยวนย่อมไม่มีงาข้างอก* แต่เขายังคงทบทวนให้แตกที่ละใบแล้วหยิบมันมากระดากบางๆ ออกมา

ประโยคบนกระดากเหล่านี้มีความหมายคลุมเครือ จวนจะล้าเส้นอยู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระดากยี่สิบสามแผ่นรวมทั้งแผ่นที่กู่หยวนไปได้จากขวดที่ขว้างแตกจากจวนสกุลเซวียเมื่อตอนกลางวัน คล้ายสามารถต่อกันเป็นจดหมายรักทางเลือกฉบับหนึ่ง

เพียงแต่ธรรมชาติของผู้เขียน 'จดหมายรัก' นี้มิใช่นักปราชญ์ผู้อ่อนโยน ครั้นอ่านไปได้ครึ่งทาง ความรู้สึกก้าวร้าวในนั้นรุนแรงมากขึ้นเท่าใด ความจงรักภักดีก็ยิ่งดูเสแสร้งมากขึ้นเท่านั้น ช่วงทำยังรู้สึกรำพันถึงความสุขในอดีตที่ทำให้ปัจจุบันเป็นทุกข์ สันทนากับกู่หยวนไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในถ้ำคืบนั้น รวมถึงจบมันด้วย

'แห่งมังกรของฝ่าบาทอยู่นุดจหยก' ประโยคบนกระดากนั้นใจแจ้งแจ้งอย่างมาก 'กระหม่อมชอบสัมผัสมันยิ่งนัก หน้าตาก็ยังน่าอร่อยมากเช่นกัน'

ไม่กี่ประโยคหลังนั้นก็ทำให้อู่หยวนไปเกิดอารมณ์

เขาถือใจอันบริสุทธิ์และครอบครองความปรารถนาเพียงน้อยนิดมานานหลายปี เรื่องรักสมองครวก่อนก็ผ่านมาห้าหกเดือนแล้ว กู่หยวนไปอ่านประโยคบนแผ่นกระดากจนจบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แล้วสอดมือเข้าไปใต้ฝ่าหม่ ทว่าทันทีที่ลงมือเขากลับหยุดชะงักด้วยความรู้สึกเหนียวหนำ

ไม่รู้สึกดีเลยสักนิด ไม่สบายตัวเลยแม้แต่หน่อย

* ปากสุนัขไม่มีงาข้างอก เป็นสำนวน หมายถึงคนพาลย่อมไม่มีทางพูดสิ่งที่ดีได้

เมื่อก่อนยังไม่รู้สึกอะไร ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกอ่อนใจเหลือเกิน
ก็หยวนไปกวาดแผ่นกระดาษไปข้างหมอน ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมศีรษะ
ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

บทที่ 86

เช้าตรู่ของวันที่สอง กุ้ยหยวนไปตื่นขึ้นจากการนอนหลับและรู้สึกถึงความร้อนรุ่มในกายตน

เขานอนสงบอารมณ์อยู่บนเตียงครู่หนึ่ง ซักร้านจะสัมผัสมัน หลังจากสงบอารมณ์ได้หนึ่งเค่อ ในที่สุดความร้อนรุ่มนั้นก็ทุเลาลง

"ร่างกายรับไม่ไหว ทั้งยังมีเรื่องให้คิดมาก" กุ้ยหยวนไปพืมฟ้าหนึ่งประโยค แล้วสิ้นกระดิ่งที่ข้างเตียง

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ กุ้ยหยวนก็ไปจัดการกับราชกิจที่ตำหนักเซวียนเจิ้ง ผ่านไปครู่หนึ่งเสนาบดีกรมโยธา รองเสนาบดี และขงอ้อหลินก็มาเข้าเฝ้าพร้อมกัน

พวกเขาทั้งสามคนมารายงานว่าดอกฝ้ายเบ่งบานเต็มที่แล้ว

กุ้ยหยวนไปยินดีอย่างยิ่ง รีบไปที่ทุ่งดอกฝ้ายเพื่อเยี่ยมชมด้วยตัวเอง สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาคือทุ่งดอกฝ้ายขาวโพลนดูหิมะ สิ่งขงอ้อหลินเรียกว่าดอกฝ้ายสีชาวนี้ก็ไม่ต่างจากฝ้ายนั่นเอง!

ขงอ้อหลินก้าวไปเด็ดดอกฝ้ายมาหนึ่งกำมือแล้วส่งให้กุ้ยหยวนไป "ฝ่าบาทลองสัมผัสดูเถิด เจ้าสิ่งนี้ก็คือดอกฝ้ายสีขาวที่กระหม่อมกล่าวถึง ตรงกลางสีนวลดูใหม่ อ่อนนุ่มเบาบางพะยะค่ะ"

กุ้ยหยวนไปหยิบมันขึ้นมาสัมผัส ใบหน้าเบือนรอยยิ้มสว่างสดใส "ของชั้นดี! คู่ชิง พวกเจ้าได้คำนวณผลออกดอกต่อหนึ่งหมูแล้วหรือยัง"

ใบหน้าของเสนาบดีกรมโยธาก็แดงระเรื่อเช่นกัน ดวงหน้าเปรมปรีดี "สองวันก่อนกระหม่อมได้สั่งให้คนคำนวณผลออกดอกต่อหมูแล้วพะยะค่ะ เนื่องจากครึ่งปีมานี้ได้รับการดูแลอย่างดี ต้นฝ้ายออกดอกต่อหนึ่งหมูจึงมีถึงสามร้อยห้าสิบซัง!"

การนับซังในสมัยต่าเหิงนั้นน้อยกว่าการนับซังในสมัยนี้ น้ำหนักของดอกฝ้ายสามร้อยห้าสิบซัง หากคำนวณตามวิธีปัจจุบันแล้วก็จะมียี่ประมาณสองร้อยห้าสิบซังเท่านั้น

เขาชื่นชมขุนนางกรมโยธาอย่างไม่ตระหนี่เหนียว จากนั้นก็ยกย่องสรรเสริญความอุตสาหะของขงอ้อหลินเป็นการใหญ่ ขุนนางทุกคนในที่แห่งนี้ต่างได้รับคำชมจนรู้สึกกระชุ่มกระชวย แม้พยายามที่จะชมรอยยิ้มเอาไว้ แต่ก็ยังมุ่มปากไม่อยู่

จากนั้นฮ่องเต้ก็เรียกคนที่เพาะปลูกต้นฝ้ายมาชื่นชมเช่นกัน หลังจากพระราชทานรางวัลแล้วก็มีราชโองการทันที "อู๋ซิง สั่งให้คนเด็ดดอกฝ้ายขาวให้หมดโดยเร็ว รวบรวมแรงงานมาตัดเย็บชุดกันหนาวให้ทหารและราษฎรผู้ประสบภัยในชายแดนตอนเหนือ ไม่อาจล่าช้าแม้แต่น้อย!"

เสนาบดีกรมโยธาตกปากรับคำ แต่ก็เอ่ยขึ้นอย่างเป็นกังวล "ฝ่าบาทเกรงว่าเราจะไม่ได้มีคนในหน่วยอาภรณ์มากเพียงนั้นพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปพิจารณาครุ่นหนึ่ง จู่ๆ ก็พูดขึ้น "ขงชิงมีความเห็นเช่นไร"

"การเร่งตัดเย็บเสื้อผ้าให้ทหารในสงครามและราษฎรผู้ประสบภัยไม่ต้องอาศัยการปักลายที่โดดเด่นและการตัดเย็บที่ประณีต เพียงต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อยเสมอกัน เพื่อมิให้ฝ้ายไหลออกมาเป็นไข่ได้พะยะค่ะ" ขงอ้อหลินเอ่ย "บัดนี้ราษฎรทำการเพาะปลูกเสร็จสิ้นแล้ว สตรีในบ้านต่างรู้จักตัดเย็บเสื้อผ้า ถ้าอย่างไรผู้จ่ายเบี้ยรายวันให้สตรีเหล่านั้น เพื่อเร่งตัดเย็บเสื้อบุวมแก่ทหารและราษฎรผู้ประสบภัยในชายแดนตอนเหนือดีหรือไม่พะยะค่ะ"

กู่หยวนไปถามอีก "เช่นนั้นควรคำนวณเบี้ยในแต่ละวันเช่นไร"

"นับตามจำนวนเสื้อผ้าที่ตัดเย็บได้" ขงอ้อหลินพูดอย่างไม่ช้าไม่เร็ว "เย็บเสื้อเสร็จหนึ่งตัวก็ให้เบี้ยส่วนหนึ่ง ฝีมือดียอมได้เบี้ยมาก คนที่เย็บช้า

ก็ไม่ต้องเสียเบียดให้ ครั้นพวกนางนำเสื้อผ้ามาส่งก็ให้ผู้ชำนาญการตรวจฝีมือการเย็บ หลังจากมั่นใจว่าฝ้ายไม่ไหล่ออกมาและเป็นระเบียบเรียบเสมอกันแล้วค่อยจ่ายเบียด"

กู่หยวนไปพยักหน้าบ่อยๆ "เช่นนั้นก็ทำตามที่ขงฉิงกล่าวเถิด"

บัดนี้เข้าเดือนสิบแล้ว สายลมในฤดูใบไม้ร่วงเริ่มหนาวเหน็บ หากต้องการส่งเสื้อผ้ากันหนาวชุดใหม่ไปตอนเหนือให้ทันลี้บี่ซึ่งเป็นช่วงที่หนาวที่สุดของฤดูหนาว ก็ต้องบรรทุกเสื้อผ้ากันหนาวทั้งหมดใส่เกวียนและเริ่มส่งตั้งแต่ต้นเดือนสิบเอ็ด

นับเป็นจำนวนที่มหาศาล กองกำลังที่อยู่ตอนเหนือไม่ว่าจะเป็นหน่วยใดอย่างน้อยก็มีถึงสามหมื่นนาย ทั้งยังต้องรวมราษฎรผู้ประสงค์จะเข้าไปอีกจำนวนมาก เสื้อบุวมสำหรับผู้ใหญ่หนึ่งคนต้องใช้ฝ้ายหนักหนึ่งซั่ง แม้ว่าจะมีฝ้ายเพียงพอแต่เวลาในการทำเสื้อบุวมก็บีบกระชั้นยิ่ง

ขงอ้อหลินมองฝ้ายเป็นบันไดที่ไต่เต้าไปสู่ความก้าวหน้า แน่ใจว่าเขาย่อมไม่ถวยเมล็ดฝ้ายเพียงห้าหรือสิบเมล็ด ขงอ้อหลินรู้ว่าฝ้ายต้องมีจำนวนมากพอจึงจะสามารถแสดงคุณค่าของมันออกมาได้ ด้วยลักษณะนิสัยของเขาทำให้เขาใช้ทรัพย์สินทั้งหมดกว้านซื้อเมล็ดพันธุ์ที่เพียงพอสำหรับการเพาะปลูกหนึ่งร้อยหมู่ไว้ ก่อนที่จะได้รับการยืนยันว่าตนจะสามารถสอบขุนนางระดับจิ้นชื่อได้หรือไม่ด้วยซ้ำ

อีกทั้งดอกฝ้ายขาวที่ขงอ้อหลินเพาะปลูกจนสำเร็จและต้องเสียหยาดเหงื่อแรงใจนับไม่ถ้วนเหล่านี้ ก็ได้สร้างความพึงพอใจแก่ราษฎรและขุนนางบู๊บุ๋นในนครหลวงเมื่อเดือนสิบ ปีรัชศกจิ่งผิงที่สิบนี้เอง

ในตอนเช้าตรู่ชาวบ้านจับกลุ่มกันเดินไปยังหน้าประตูจวนว่าการด้วยความเคยชิน ครั้นมาถึงหน้าประตูจวนว่าการผู้คนที่ต่างรายล้อมเป็นชั้นๆ แล้วเหล่าราษฎรรอเพียงครู่เดียว เจ้าหน้าที่ผู้ที่อ่าน 'ข่าวสารดำเหิง' ให้พวกเขาฟังตามปกติก็เดินออกมาจากจวนว่าการอย่างตรงเวลา

อย่างไรก็ดี ก่อนที่จะอ่านรายงานเจ้าหน้าที่กระแอมกระไอแล้วกล่าว

เสียงดังว่า "ราชสำนักของเราต้องการตัดเย็บเสื้อผ้าบุวมให้แก่ทหารและ
ผู้ประสภภัยในตอนเหนือ ทว่าคนที่หน่วยอาภรณ์มีไม่เพียงพอ หากสตรีบ้านใด
คิดอยากหาเงินเสียๆ น้อยๆ ก็ให้มาลงนามที่จวนว่าการ จากนั้นก็ไปยังหน่วย
อาภรณ์ด้วยกันเพื่อเร่งตัดเย็บเสื้อผ้าในวันรุ่งขึ้น"

ทันทีที่ประกาศนี้ถูกกล่าวออกมา ผู้ราษฎรก็แตกตื่น มีคนถามเป็นระยะๆ

"ราชสำนักเป็นผู้จ่ายเบี้ยหรือ"

"จะให้เบี้ยอย่างไร"

"หากภรรยาของข้าจะไป นางสามารถไปเองได้หรือไม่"

"ได้เท่า ภรรยาของข้าฝีมือดี บุตรสาวฝีมือไม่ได้เรื่อง พวกท่านต้องการ
เสื้อผ้าปักลายนกลายบุปผาหรือไม่"

เจ้าหน้าที่อธิบายที่ละเรื่อง แล้วสุดท้ายก็เอ่ยว่า "ทุกท่านอย่าได้เป็นกังวล
ผู้ที่เข้าออกหน่วยอาภรณ์ล้วนเป็นนางกำนัลในวังทั้งสิ้น พวกนางจะดูแลอาหาร
การกินและความปลอดภัยของสตรีในบ้านพวกท่าน ด้านนอกยังมีเหล่าทหาร
คอยเฝ้าและจะได้กลับบ้านก่อนอาทิตย์ลับขอบฟ้าในทุกวันอย่างแน่นอน
พวกท่านทั้งหลายวางใจได้"

หลังจากพูดจบ เจ้าหน้าที่ก็ได้อธิบายต่ออีกมาก

ผู้เฒ่าสวียืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนและฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ หลังฟังจบก็
ครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่ตลอดทางกลับบ้าน คิดไปคิดมาเขาก็รู้สึกว่าเป็นเพราะ
ฝ่าบาทกับราชสำนักต้องการช่วยให้พวกเขาผ่านพ้นฤดูหนาว ดังนั้นจึงให้งาน
ที่หาเงินได้ในยามว่างแก่พวกเขา

ครั้นผู้เฒ่าสวีกลับถึงบ้านก็เล่าเรื่องนี้ให้คนในบ้านฟัง สตรีในบ้านได้ยิน
เช่นนี้ก็มิสนิหน้าปริดา "ด้วยฝีมือของเราเช่นนี้ก็สามารถรับเบี้ยจากราชสำนัก
ได้แล้ว"

ผู้เฒ่าสวีเอ่ยอย่างจริงจังและเข้มงวด "เช่นนั้นพวกเจ้าก็ต้องฝึกฝนให้ดี
พวกเราไม่ต้องทำเร็ว ไม่ต้องหาเงินให้มาก แต่ต้องมั่นคง นี่คือเสื้อผ้าที่จะให้
เหล่าทหารสวมใส่ ไม่ว่าจะท่านแม่ทัพแห่งต้าเหิงอาจได้ใส่เสื้อผ้าที่พวกเจ้า
ตัดเย็บก็เป็นได้! เรื่องนี้จะรีบร้อนไม่ได้! ความพอใจทำให้มีสุข ความโลภทำให้

ยากจน พวกเขาต้องจริงจังกว่าตอนที่อยู่ที่บ้าน ถ้าพวกเขาไม่คิดที่จะเอาเงิน เช่นนั้นก็สู้ไม่ไปเสียจะดีกว่า"

ภรรยาของผู้เฒ่าสวี่เอ่ยด้วยความโมโห "พวกเขาไม่รู้เรื่องพรรคนี้หรืออย่างไรกัน! เสื้อผ้าที่ให้เหล่าทหารสวมใส่ย่อมต้องจริงจังอยู่แล้ว! ส่วนท่านวันๆ เอาแต่ไปฟัง 'ข่าวสารต้าเหิง' ดูลึ บัดนี้แม้แต่ตอนพูดจาก็มีกลิ่นอายของบัณฑิตเสียแล้ว"

ผู้เฒ่าสวี่หัวเราะฮาๆ ค่อนข้างพึงพอใจ "ไม่เหมือนกันหรอก! ไม่เหมือนกันหรอก!"

ภรรยาจ้องเขาอยู่ครู่หนึ่งก็อดที่จะหัวเราะมิได้ เอ่ยกับลูกสะใภ้ว่า "ยิ่งไปกว่านั้น เขาฟังคนอื่นอ่านข่าวมากเกินไป เรื่องที่เข้าใจมีมาก บางครั้งเวลาที่พูดกับข้าก็ทำเอาข้าตะลึงงันไปเหมือนกัน เหมือนกับเป็นบัณฑิตไปจริงๆ เสียแล้ว"

ทุกคนบนโต๊ะอาหารต่างหัวเราะร่วน บุตรชายคนโตครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือกับพี่น้องสองสามคนครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า "ท่านแม่ ถ้าอย่างไร ท่านไม่ต้องไปหรอก ให้พวกท่านแม่อ้วนไปก็พอแล้ว"

"นั่นสิ" สะใภ้ใหญ่พูดขึ้น "ท่านแม่ ท่านก็พักผ่อนอยู่ในบ้านเถิด สะใภ้ อย่างพวกเราจะต้องทำเรื่องนี้ให้ดีแน่!"

สีหน้าของบรรดาสะใภ้มีความยินดีระคนตึงเครียด พวกนางไม่เคยออกไปหาเงินด้วยตัวเองมาก่อน พวกบุรุษไม่อยู่ด้วยจะทำให้พวกนางรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจเล็กน้อย ทว่าก็ยังกระตือรือร้นที่จะพยายามมากกว่า

สุหยินสวี่เบิกตาโพลงทันใด ปฏิเสธโดยไม่ต้องไตร่ตรองให้มากนัก "ไม่ได้ๆ ข้าต้องไป พวกเขาไม่ต้องห้ามงานเย็บปักถักร้อยของข้าดีที่สุดในบ้าน เมื่อเข้าไปแล้วบรรดาลูกสะใภ้จะได้มีที่ฟัง"

บรรดาลูกชายในม่านาวอยู่บนานก็ไร้ผล ทำได้เพียงพยักหน้าเห็นด้วย

เช้าวันต่อมาสุหยินสวี่พาบรรดาลูกสะใภ้ออกจากบ้าน พวกนางรู้สึกลำบากใจอยู่บ้าง ทว่าเมื่อมองระหว่างทางผู้คนที่เดินออกมาจากแต่ละครัวเรือน

ล้วนแต่เป็นสตรี ทุกคนต่างมองกันไปมองกันมา ในใจก็สงบลงและเดินจับกลุ่ม ไปยังจวนว่าการพร้อมกัน

หลังจากลงนามแช่และบ้านสามี่เรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็พูดคุยกันเสียงเบา จากนั้นไม่นานก็มีคนออกมาจากในวังเพื่อพาทุกคนไปทำงานที่หน่วยอาภรณ์ อย่างสุภาพและอ่อนโยน

เมื่อฟ้าสว่าง ขณะที่ชายหนุ่มไปฟัง 'ข่าวสารตำเหิง' ก็ยังคงพูดคุยกัน ถึงเรื่องนี้ ภรรยาในบ้านล้วนออกเดินทางแล้ว หากบอกว่าไม่เป็นห่วงก็คงจะ โทกหก หลังจากผู้เฒ่าสวีฟัง 'ข่าวสารตำเหิง' จบก็กลับมารอที่บ้าน บรรดา ลูกชายเองก็ไม่ติด กระทั่งพลบค่ำฟ้ามืด ขณะที่คนในบ้านเริ่มกระสับ กระส่าย สุหยินสวีก็พาลูกสะใภ้ก้าวเท้ายาวๆ เข้ามาในบ้านด้วยหน้าตาที่สดใส และรอยยิ้มกว้างจนเห็นแต่ฟันไม่เห็นตา

ผู้เฒ่าสวีกับบรรดาลูกชายจึงถอนหายใจโล่งอก "นี่มันเกิดเรื่องน่ายินดี อะไรกัน วันนี้ก็ได้เบียดมาแล้วหรือ"

สุหยินสวีกับบรรดาสะใภ้ที่นั่งลง ยิ้มเอ่ยว่า "จะเร็วเพียงนั้นได้ที่ได้กัน การเร่งตัดเย็บเสื้อบุวมตัวหนึ่ง ต่อให้ทำทั้งวันจนมืดค่ำโดยไม่ทำอะไรเลย ผู้ที่ตัดเย็บได้เร็วก็ก็น่าต้องใช้เวลาถึงสองสามวัน"

ผู้เฒ่าสวีสงสัย "เช่นนั้นพวกเจ้า?"

"พวกข้ามีความสุขนะสิ" สุหยินสวีสั่งให้สะใภ้ นำของออกมา "ราชสำนัก เตรียมอาหารกลางวันให้พวกข้า ข้าวนั้นหอมฉุย รับประทานก็กินจนอิ่มท้อง ไม่เพียงแต่เป็นข้าวชั้นดีเท่านั้น ยังมีกับข้าวหลายอย่าง พูดไปพวกเจ้าก็คงไม่เชื่อ เทียงวันนี่พวกข้าได้กินเนื้อสัตว์ด้วย กลิ่นหอมยังหลงเหลือมาจนถึงบัดนี้เชียยว!"

ลูกสะใภ้หยิบขนมที่ห่อด้วยกระดาษน้ำมันออกมาอย่างระมัดระวัง สุหยินสวีกล่าวว่า "ดูเถิด นี่คือนมจากนางกำนัลที่ดูแลพวกข้า นางกำนัล เล่าว่าเป็นเพราะข้าทำทั้งงานดีและเร็วจึงตรกรางวัลให้ และนี่เป็นขนมที่ ฝ่าบาทเสวยในวังเชียยว ราคาไม่เบาเลย!"

ผู้เฒ่าสวีตกตะลึง กระโดดโหยงแล้วเอ่ยว่า "ขนมที่ฝ่าบาทเสวย เจ้ายังมา คำนวนว่าราคาเบาหรือไม่เบาอีกหรือ! นี่จะกินได้อย่างไร รีบเอาไปกราบไหว้

บุชาเสีย!"

ฮูหยินสวีคิดว่าชนมกลับมา มองค้อนผู้เฒ่าสวี "นางก้านลินในหน่วยอาภรณ์ ก็บอกแล้วว่าให้ชนมพวกนี้ไปกินที่บ้าน เขาไปกราบไหว้บูชาที่เสียของเปล่าดี หากต้องการจะกราบไหว้บูชาท่านก็เอาส่วนของตัวเองไปกราบไหว้บูชาเถอะ พวกข้ายังต้องกินอยู่ล่ะ!"

ผู้เฒ่าสวีนิ่งเงียบไว้คำพูด

เด็กตัวน้อยในบ้านวิ่งเข้ามา เมื่อเห็นว่าในมือของย่าตนเองมีขนมก็พุ่งเข้ามา ครวามันยัดใส่ปากทันที หลังจากกลืนลงไปโดยไม่เคี้ยวดวงตาก็เป็นประกาย "ท่านย่า อร่อยจริงๆ!"

เด็กน้อยยังต้องการจะคว้าอีกแต่กลับถูกผู้ใหญ่ในบ้านคว้ามือไว้ สีหน้าของผู้ใหญ่แดงก่ำพลาบเอ๋ย "กินช้าๆ เคี้ยวให้ละเอียด! เจ้าค่อยๆ กิน จะกินมูมมามเช่นนี้ได้ยังไง"

เด็กน้อยไม่รู้ประสา บรรดาผู้ใหญ่ทอดถอนใจ จากนั้นก็ยกมือขึ้นบิขนมชิ้นหนึ่งเข้าปากอย่างระมัดระวัง

ทั้งหวานทั้งหอม ที่แท้ขนมในวังก็มีรสชาติเช่นนี้เอง

ผู้เฒ่าสวีชิมแล้วชิมอีก ลิ้มรสแล้วลิ้มรสอีก สุดท้ายเมื่อรสชาติหายไป เขาก็หยุดเคี้ยว หากจะให้กินอีกเขาก็ไม่กินแล้ว บรรดาผู้ใหญ่ในบ้านยื่นขนมให้กับเด็กน้อย เด็กน้อยถูกมองจนรู้สึกตึงเครียดจึงทำตามพวกผู้ใหญ่และกินแต่ละคำอย่างหวงแหน

ตกกลางคืน ผู้เฒ่าสวีกับฮูหยินสวีนอนอยู่บนเตียงพลาบหวนคิดถึงรสชาติในวันนี้

"คิดไม่ถึงว่าจะเป็นวันที่ได้พบนางก้านลินในวัง"

"คิดไม่ถึงว่ายังเป็นวันที่ได้กินขนมในวัง"

"ทหารเหล่านั้นคงจะหนาวเหน็บอยู่ในฤดูหนาว ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ข้าต้องเร่งมือ อย่าให้พวกเขาต้องแข็งตาย"

"ต้องเร่งนะไซ้ แต่ก็อย่ารีบร้อน" ผู้เฒ่าสวีพูด "ไว้ราชสำนักจ่ายเบี้ยเมื่อไร พวกเจ้าแต่ละคนก็เอาเงินไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ใส่เสีย"

ราตรีค่อยๆ ล้าลึก เสียงกรนดังขึ้น นครหลวงตกอยู่ในความสงบ
ดวงจันทร์แฉวนอยู่บนท้องฟ้า

บทที่ 87

หากราชสำนักจะใช้ราษฎรทำงานก็ต้องใส่ใจกับรายละเอียดในทุกด้าน ทำทุกอย่างตามกฎระเบียบ ไม่อาจกดขี่ข่มเหงราษฎรและไม่อาจปล่อยให้ราษฎรยกยอกเงินเพื่อประโยชน์ส่วนตัวได้

ระยะเวลาที่ฮ่องเต้ต้องการจะเร่งตัดเย็บเสื้อขุนวมนั้นกระชั้นมาก เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรื่องนี้ต่างทำงานอย่างหนักและพยายามเพิ่มกำลังความสามารถของตนเองให้สูงมากยิ่งขึ้น

ตั้งแต่สมัยโบราณสงครามไม่เพียงเป็นการต่อสู้โดยทหารเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสงครามด้านพลานุภาพทางทหารอีกด้วย ชนเผ่าเร่ร่อนใช้เนื้อหนังเป็นอาหาร พวกเขาไม่ต้องการการขนส่ง และสามารถโจมตีได้อย่างรวดเร็ว นี่คือข้อได้เปรียบของพวกเขา แต่ภายใต้สถานการณ์ที่มีการระบอบของฝูงตั๊กแตน กอปรกับต้าเหิงมีอาหารเพียงพอว่า ข้อได้เปรียบของพวกเขาจึงไม่ได้มีชัยเหนือกว่าแล้ว

ขณะที่กู่หยวนไปหาหรือกับเหล่าขุนนาง บัดนี้ทั้งห้องพระคลังและยุ้งฉางของต้าเหิงล้วนถูกเติมจนเต็มปรี เขาเอ่ยอย่างตรงไปตรงมาว่า "เงินไม่เพียงต้องการส่งเสื้อขุนวมไปยังชายแดนตอนเหนือเท่านั้น กองทัพของต้าเหิงประสบความสำเร็จยากลำบาก แต่ก็ไม่อาจลำบากถึงขั้นที่ไม่สามารถผ่านพ้นปีใหม่นี้ไปได้ เงินต้องการให้พวกเขามีปีใหม่ที่ดีต่อหน้าชนเผ่าเร่ร่อน"

ขุนนางค้อมคำนับพร้อมกับถามต่อ "ฝ่าบาท มีปีใหม่ที่ดีคืออย่างไร

พะยะคะ"

"ได้กินอิม ได้สวมเสื้อผ้าอบอุ่น มีน้ำแกงเนื้ออุ่นๆ ให้ดื่ม มีแป้งทอดใหม่ๆ ให้กิน" กู๋หยวนไปมองพวกเขา "เปิดหนึ่งแสนตัวที่เหล่าผู้มีอำนาจส่งไปยังชายแดนคงใกล้ถึงแล้วกระมัง"

"คนที่จุดพักม้ารายงานมาว่า บัดนี้ใกล้ถึงชายแดนตอนเหนือแล้วพะยะคะ" เสนาบดีกรมอากรอดที่จะยิ้มตาหยีมิได้ "ท่านแม่ทัพเซวียเคยกล่าวไว้ในจดหมายว่าตักแตนเริ่มรุกรานตอนเหนือตั้งแต่เดือนเจ็ด เมื่อเขาไปถึงชายแดน สถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้ายเป็นทวีคูณ ตักแตนฤดูใบไม้ร่วงจะตายในเดือนสาม เช่นนั้นกลางเดือนสิบ พวกมันก็ควรเข้าสู่ระยะตัวอ่อนแล้ว"

หัวหน้าที่ปรึกษาราชกิจเอ่ยว่า "เปิดหนึ่งแสนตัวถูกส่งออกไปตั้งแต่เดือนเก้า อย่างช้าที่สุดก็คงจะถึงชายแดนตอนเหนือปลายเดือนนี้ ถึงตอนนั้นก็เป็ระยะตัวอ่อนของตักแตนพอดี หลังจากกินตักแตนจนหมดก็สามารถเพิ่มเนื้อสัตว์ให้เหล่าทหารได้"

"ครั้งนี้บรรดาผู้มีอำนาจก็ทำได้ไม่เลว" ขุนนางหลายคนหัวเราะ เอ่ยเย้าว่า "ในที่สุดก็นับว่าได้ทำเรื่องดีงามครั้งใหญ่แล้ว"

กู๋หยวนไปยิ้ม "ช่วยลดงานของพวกเราไปได้มากทีเดียว ทว่านี่ก็ยังไม่เพียงพอ ภัยพิบัติจากฝูงตักแตนมีมาจนถึงบัดนี้ トラบใดที่อาหารจากแนวหลังไปถึงทันเวลา ก็นับว่าเป็นการผ่านพ้นวิกฤตสำหรับแนวหน้า ขุนนางทั้งหลาย สิ่งที่เงินต้องการในตอนนี้เป็นคือชัยชนะเหนือชนเผ่าเร่ร่อน"

"ต้องให้ชนเผ่าเร่ร่อนรู้ถึงความน่าเกรงขามของต้าเหิง" ฮองเต้เอ่ย "แต่ไหนแต่ไรมาพวกเขามีความมั่นใจในการสู้รบของตัวเอง มีความมั่นใจในม้าชั้นดี รวมถึงวัวและแกะของตัวเอง ครั้นนี้ตักแตนออกรุกราน กองทัพเข้ากดดัน หากไม่ทำให้พวกเขาสูญเสียบ้างว่าตัวเองอ่อนแอเพียงใดก็จะเสียโอกาสครั้งนี้ไปเปล่าๆ"

"ในขณะที่พวกเขาไม่มีอาหารและไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ในฤดูหนาว ทหารของเราต้องกินดีและสวมเสื้อผ้าดี ต้องมีพละกำลังเพียงพอที่จะจัดการกับทหารม้าของชนเผ่าเร่ร่อน" กู๋หยวนไปเอ่ย "อาหาร เสื้ออบอุ่น เนื้อสัตว์..."

สิ้นปีแล้ว ราษฎรตำแหน่งจะกินมือข้ามปีกันอย่างหรรษา เหล่าทหารที่ต่อสู้กับ
ได้ห้ำหั่นเพื่อเงินก็ต้องมีปีใหม่ที่ดีเช่นกัน"

ขุนนางทุกคนรับคำ

ยามอยู่ กู้หยวนไปรั้งขุนนางทุกคนให้กินอาหารในวัง อาหารในวังมี
ความละเอียดอ่อนและรสชาติโอชะ ทว่าวันนี้กลับเป็นอาหารจานสีแดงสลัด
เหลืองสดใส หัวหน้าสภากองคมนตรีลองชิมดู "นี่มันอะไรนะ รสชาติไม่เลว"

เปรี้ยวหวานกลมกล่อม เค็มกำลังดี เอริดอว์รอยเป็นพิเศษ

เถียนฝูเซิงเอ๋ยซัน "ได้เท่าจ้าว อาหารจานนี้คือผลโคมแดงผัดไข่"

หัวหน้าสภากองคมนตรีเกิดความสงสัยขึ้น "ผลโคมแดงคือสิ่งใด"

"ผลโคมแดงเป็นผลไม้ชนิดหนึ่งที่ผู้ว่าการอำเภอหวงฝูค้นพบในท้องที่"
เถียนฝูเซิงเอ๋ย "สีส้มของผลสดใส กลมเล็ก ไม่มีพิษ ไม่ว่าจะนำมาผัดเป็น
กับข้าวหรือต้มน้ำแกง ล้วนให้รสชาติที่แตกต่างกัน"

หลังจากกินปลาและเนื้อสัตว์มามาก มะเขือเทศผัดไข่จึงนับว่าเป็น
อาหารเรียกน้ำย่อยได้ดีเยี่ยมจริงๆ นับตั้งแต่สำนักหมอล่วงยืนยันว่า
ผลโคมแดงนี้ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย กู้หยวนไปก็นำพวกมันมาทำกับข้าว
มะเขือเทศผัดไข่เป็นเพียงจานพื้นฐานเท่านั้น ซีโครงเนื้อตุ๋นมะเขือเทศ
ก๋วยเตี๋ยวซูปมะเขือเทศ มะเขือเทศหวาน...เขากินอาหารเหล่านี้มาหลายวัน
แล้ว

เหล่าข้าราชการต่างอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับผลโคมแดงมาก
หลังกินอาหารกลางวันเสร็จ กู้หยวนไปก็สั่งให้คนนำผลโคมแดงที่ล้างสะอาด
เข้ามาให้พวกเขาชิมคนละลูก

ขุนนางทุกคนเมื่อได้ลิ้มลองแล้วก็พบว่ารสชาตินี้แปลกประหลาดยิ่ง
น้ำของมันเปรี้ยวทว่าเนื้อกลับมีรสหวาน แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือเจ้าสิ่งนี้ยังกิน
ก็ยิ่งอโรย ทำเป็นกับข้าวก็ได้ กินสดก็ดี บรรดาขุนนางต่างเอ่ยชมตามๆ กัน
"ผ่าบาท ผลโคมแดงนี้เป็นของดีจริงๆ พะยะคะ"

กู้หยวนไปบอดยิ้มไม่ได้ "ทว่าต่อให้เจ้าสิ่งนี้ดีเพียงใด เงินก็มีไม่มากแล้ว"

ครั้งนี้ได้ทำทุกท่านจึงได้เพียงลิ้มรส ไว้ปีหน้าได้ปลูกและเติบโตเมื่อไร ก็จะมีจำนวนออกผลต่อหนึ่งหมู่ของเจ้าสิ่งนี้ได้"

เหล่าขุนนางอดไม่ได้ที่จะแสดงความผิดหวัง ความเร็วในการเคี้ยวผลโคมแดงที่เหลืออยู่ก็ลดลงอย่างมาก

ตกบ่ายขุนนางทุกคนต่างกลับจวนว่าการของตัวเอง ส่วนก๊วยฮวนไปกลับรังเสนาบดีกรมอากรไว้ พาเขาไปเปลี่ยนชุดลาลองแล้วนั่งรถม้าออกไปจากวัง

ฮ่องเต้สูงศักดิ์หาผู้ใดเปรียบพาสู่ติดตามมายังตลาดผักในนครหลวง

ก๊วยฮวนไปถามตั้งแต่ต้นตลาดไปจนถึงท้ายตลาดด้วยตัวเอง ถามตั้งแต่ราคาของไข่ไก่ไปจนถึงราคาของชนกระต่ายหนักหนึ่งซึ่ง บุคลิกของเขาโดดเด่นมาก แม้จะพยายามทำตัวสามัญเพียงใดก็ยังเป็นเหมือนกระเรียนในฝูงไก่* ทว่าน้ำเสียงของก๊วยฮวนไปนั้นอ่อนโยนและดูมีท่าที่เป็นกันเอง แม้ชาวบ้านที่ถูกเขาตั้งคำถามจะระมัดระวังตัวแต่ก็ไม่ได้มีความกลัวมากนัก

"คุณชาย หากท่านต้องการซื้อจำนวนมาก ข้าก็สามารถลดราคาได้" ชาวบ้านที่ขายไข่ไก่ลู่มือแล้วพูดอย่างระมัดระวัง "ไข่ไก่ของข้าทั้งใหญ่ทั้งดี ราคาถูกที่สุดแล้ว"

ก๊วยฮวนไปมองๆ แล้วก็พยักหน้า "ท่านลุง หากข้าซื้อจำนวนมาก ท่านสามารถลดราคาได้เท่าไร"

"ไข่ไก่หนึ่งซึ่งข้าจะคิดให้สิบสองเหวิน" ชาวบ้านกล่าวด้วยความซื่อตรง

ก๊วยฮวนไปเข้าใจแล้ว

เขาเดินมาตลอดทางและพอจะเข้าใจราคาของสินค้าแต่ละอย่างคร่าวๆ ระหว่างทางกลับตอนที่นั่งอยู่บนรถม้ากับเสนาบดีกรมอากร เขาก็พูดด้วยอารมณ์เศร้าเสียใจ "ข้างนอกขายไข่ไก่กันเพียงสิบสองเหวินต่อหนึ่งซึ่ง ทว่าเมื่อไข่ไก่เหล่านี้เข้าวังก็กลายเป็นหนึ่งร้อยยี่สิบเหวินแล้ว"

เสนาบดีกรมอากรไม่กล้าพูดอะไร

* กระเรียนในฝูงไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีอุปนิสัยและความสามารถโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่น

"จะบอกว่าให้สมกับที่เงินเป็นฮ่องเต้หรือ แม้แต่ไขไก่ที่เหมือนกันไม่มี ผิดเพี้ยน เมื่ออยู่บนโต๊ะอาหารของเงินกลับกลายเป็นไขไก่ทองคำไปเสียแล้ว" กู๋หยวนไปเอ่ยเข้า "เพราะเงินไม่คู่ควรที่จะกินไขไก่ราคาสิบสองเหวินต่อหนึ่งซึ่ง เช่นนั้นหรือ"

"ฝ่าบาท" หน้าผากของเสนาบดีกรมอากรชุ่มไปด้วยเหงื่อ "บัญชีของ ฝ่ายใน คือว่า..."

"ใต้เท้าทั้ง ท่านดูเถิดว่าเวลาเพิ่งผ่านไปไม่นาน" กู๋หยวนไปส่ายหน้า ทอดถอนใจเอ่ยว่า "เงินเพิ่งจะชำระล้างฝ่ายในยังไม่ถึงปีกระมัง ทว่าความเจริญ ของใต้หล้ามีไว้เพื่อผลกำไร ความวุ่นวายของใต้หล้ามีไว้เพื่อผลประโยชน์ ในเวลาไม่ถึงปีก็มีบางคนกล้าที่จะฉวยโอกาสภายใต้จมูกของเงินเสียแล้ว"

ยามนี้เสนาบดีกรมอากรไม่รู้ว่าจะกล่าวอะไรดี รถม้าสายไปสายมา เหงื่อที่แผ่นหลังของเขาเปียกโชกเสื้อผ้าเล็กน้อย

"กองพระคลัง กองธนากรักษ์ กองพระคลังรับผิดชอบคลังทรัพย์สินและ เงินเข้าออกของฝ่ายใน และทุกวันนี้ขุนนางกองพระคลังกับทั้งซิงก็คุ่นเคยกันดี" กู๋หยวนไปเอ่ยขึ้นสบายๆ "กองธนากรักษ์ไม่เคยเกิดเรื่องมาก่อน แต่ว่ากองพระคลัง กลับเกิดเรื่องครั้งแล้วครั้งเล่า หลายวันก่อนการปราบปรามการทุจริตเพิ่งจะ ผ่านพ้น อดีตขุนนางกองพระคลังประสบกับการไต่ทุกข์พอดี เขาจึงได้ลาออก จากตำแหน่งเพื่อกลับไปแสดงความกตัญญูที่บ้านเกิด ขุนนางกองพระคลัง คนใหม่ที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งน่าจะไม่เข้าใจนิสัยของเงิน อันที่จริงเขาเข้ารับ ตำแหน่งยังไม่ทันสองเดือนก็เปลี่ยนไขไก่ให้กลายเป็นไขทองคำ ท่านว่าต่อไป เงินจะยังมีปัญญากินไขไก่หรือไม่"

เส้นประสาทในสมองของเสนาบดีกรมอากรตึงเครียด เขาไม่เพียง ออกสันขวัญแขวนกับคำว่า 'คุ่นเคยดี' เท่านั้น ทั้งยังเกลียดการกระทำโลก ไร้ปัญญาของขุนนางกองพระคลังอีกด้วย

อารมณ์ของฝ่าบาท ความคิด และความอดทนต่อการทุจริต จนปานนี้ แล้วขุนนางกองพระคลังผู้นี้ยังไม่เข้าใจอีกหรือ

รถม้าหยุดลงพอดี กู๋หยวนไปตบๆ ที่แขนของเสนาบดีกรมอากร เอ่ยด้วย

น้ำเสียนั่นก็อึ้ง "เงินได้ยืมว่าทั้งซิงกำลังจะจัดการเรื่องงานแต่งงานนี้กับ บุตรสาวที่บ้าน การแต่งงานของบุตรสาวนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งยวด ห้ามตัดสินใจ ตามอำเภอใจเป็นอันขาด"

ในเวลานี้เสนาบดีกรมอากรจึงตระหนักถึงความหมายในพระราชดำรัส ของฝ่าบาท

อันที่จริงระยะหลังมานี้เสนาบดีกรมอากรก็คล้ายจะลี้เลื่อยว่าควร เกี่ยวดองกับขุนนางกองพระคลังดีหรือไม่ บัดนี้ฮ่องเต้ตรัสประโยคเช่นนี้กับ เขาตามลำพัง เกรงว่าคงกำลังเตือนสติเขาว่าอย่าไปยุ่งกับคนผู้นั้นมากนัก นี่คือการรักความหวังโยที่ฮ่องเต้มีต่อเขา

เสนาบดีกรมอากรถอนหายใจอย่างโล่งอก ตื่นตันจนน้ำตาคลอเข้า เขาถวายคำนับว่า "ทุกถ้อยคำที่ฝ่าบาทตรัสวันนี้กระหม่อมจดจำไว้ในใจ แล้ว กระหม่อมผู้ต่ำต้อยยากที่จะตอบแทนพระมหากรุณาธิคุณ ความรัก ความหวังโยที่ฝ่าบาทมีต่อกระหม่อมนั้นยากที่จะกล่าวออกมาเป็นคำพูด อย่างแท้จริง เพียงแต่ต้องการทำงานถวายชีวิตเพื่อฝ่าบาท ต่อให้ตายหมื่นครั้ง ก็ไม่ถอย"

กู่หยวนไปพยักหน้า หลังจากปลอบเขาพร้อมกับรอยยิ้มสองประโยค ก็ปล่อยให้เขาลงจากรถ

ในความเป็นจริงขุนนางกองพระคลังซื้อสัตย์มาโดยตลอด และเพิ่งเริ่ม มีเจตนาทุจริตเมื่อไม่นานมานี้ แต่เขาเพิ่งจะลงมือก็ถูกกู่หยวนไปค้นพบเสียแล้ว ต้องกล่าวว่าเป็นคนอัปโชคนัก

ในนครหลวง กู่หยวนไปกำลังวุ่นอยู่กับการจัดการขุนนางกองพระคลัง ในขณะที่คอยดูเรื่องเสื่อบุนวมไปด้วย

ที่ชายแดนตอนเหนือ

กลางเดือนสิบ ในที่สุดกองทัพขนส่งธัญพืชที่นอนกลางดินกินกลางทราย ตลอดเวลาก็ได้มาสมทบกับทหารที่ชายแดนตอนเหนือแล้ว

แม้ทัพอาวุธเสวียตะวันออกที่ทัพแถวยาวเหยียดนี้ท่ามกลางสายลม

โหมกระหน่ำ และได้ต้อนรับเกวียนขนส่งธัญพืชที่ถูกทหารทัพนี้คุ้มกันอยู่
ใจกลาง ทั้งยังยาวสุดลูกหูลูกตาอีกด้วย

เกวียนเหล่านี้ต่างบรรทุกธัญพืชซ้อนกันสูงแล้วถูกล่าเหมือนนกเขา เมื่อ
ผู้ประสพภัยตามสองข้างทางของพื้นที่รกร้างได้ยินเสียงก็เดินออกมาจากที่พัก
และจ้องมองไปยังขบวนเสเปียงจนตาค้าง

เกวียนบรรทุกธัญพืชที่แล่นผ่านหน้าพวกเขาก่อให้เกิดเงาเป็นสาย บดบัง
พวกเขาไว้ได้เงาของมัน ทั้งยังบดบังแสงอาทิตย์และก้อนเมฆบนท้องฟ้า

ทหารที่ประจำการอยู่ที่ชายแดนมองขบวนเสเปียงเหล่านี้ดำไม่กะพริบ
ในชั่วขณะนี้เองสีหน้าอิดโรยของแม่ทัพพอลูโลเซเวียก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นทันตา

"เห็นแล้วหรือยัง เห็นแล้วหรือยัง" แม่ทัพพอลูโลเซเวียตื่นตัน "ข้าบอกแล้ว!
ข้าบอกแล้วว่าฝาบาทจะต้องส่งเสเปียงกองใหญ่มาให้! พวกเจ้าเชื่อแล้วหรือยัง
พวกเจ้าเชื่อหรือไม่"

ทหารที่ประจำการอยู่ที่ชายแดนและผู้ประสพภัยที่ได้รับการช่วยเหลือ
จากแม่ทัพพอลูโลเซเวียกินแต่ข้าวต้มมาเป็นเวลานานแล้ว

หลังจากที่แม่ทัพพอลูโลเซเวียมาถึงชายแดนตอนเหนือก็ได้ทำทุกอย่างตาม
อำนาจตนเพื่อช่วยเหลือผู้ประสพภัย อย่างไรก็ตามผู้ประสพภัยมีมากเกินไป
และเสเปียงที่พวกเขานำมาก็ไม่เพียงพอ ระหว่างรอรชาสำนักส่งเสเปียงมากก็มี
ข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วว่ารชาสำนักไม่ยินยอมส่งเสเปียงมาให้ชายแดนตอนเหนือ

บรรดาทหารที่แม่ทัพพอลูโลเซเวียพามาจากนครหลวงจนถึงชายแดน
ตอนเหนือไม่สนใจข่าวลือนี้ พวกเขาเป็นทหารที่ถูกส่งแต่เลี้ยงดูจึงรู้ดีที่สุดว่า
ต้องปฏิบัติต่อทหารอย่างไร ทว่าทหารซึ่งประจำการที่ชายแดนตอนเหนือ
กลับตื่นตระหนก พวกเขาเคยผ่านช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดมาก่อน แม้ว่าหนึ่งปี
ที่ผ่านมารชาสำนักจะขนส่งเสเปียงมาอย่างสม่ำเสมอและเปลี่ยนเชื้อเกาะ
กับอาวุธให้พวกเขา ทว่าพวกเขาก็ยังคงหวาดกลัว ความตื่นตระหนกนี้เริ่ม
แพร่กระจายไปในหมู่พวกเขา แม่ทัพพอลูโลเซเวียที่ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้
รวบรวมผู้กระจายข่าวลือและตัดศีรษะทันที จึงสามารถรักษาความสงบ
เรียบร้อยในหมู่ทหารบางส่วนได้ชั่วคราว

อย่างไรก็ดี ทหารส่วนนี้ยังคงกังวล เมื่อเวลาผ่านไปพวกเขาก็เริ่มรู้สึก
สิ้นหวังในใจ

และท่ามกลางความสิ้นหวังนี้เอง ขบวนการเสียดสีของราชสำนักก็มาถึง
กองทัพนำธัญพืชเข้ามาใกล้แล้ว แต่ถึงแม้จะเข้าใกล้ก็ยังไม่เห็น
จุดสิ้นสุดของธัญพืชเหล่านั้นราวกับว่ามันไม่มีที่สิ้นสุด

ทหารผู้ไม่เคยออกจากการรักษาการณ์ในชายแดนตอนเหนือตกตะลึง
"เหตุใดเสียดสีถึงได้มากมายเพียงนี้..."

ทหารในนครหลวงกลับเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ "ฝ่าบาททรงรักและปกป้อง
พวกเรา แน่จนกว่าย่อมส่งเสียดสีจำนวนมากให้แก่พวกเราอยู่แล้ว ก็กินข้าวต้ม
มาสิวันแล้วมิใช่หรือ ข้าไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดพวกเจ้าถึงได้ตื่นตระหนกเพียงนี้"

เหล่าทหารเอาแต่สนใจเสียดสีอาหาร ไม่ทันได้ตอบคำของเขาและแทบ
จะไม่สามารถถลางสายตากลับมาได้เลย

เสียดสีอาหารมากมายเพียงนี้ ชั่วชีวิตนี้มีสักกี่คนเชื่อว่าจะได้เห็นอาหาร
มากมายเพียงนี้

อย่างไรก็ดี มีเพียงไม่กี่คนในหมู่ทหารประจำการที่ชายแดนเท่านั้นที่
เคยเห็นอาหารมากมายเพียงนี้ ส่วนผู้คนที่ไม่เคยเห็นอาหารจำนวนมากศาล
มาก่อนก็ลืบลำบากหน้าของตัวเองโดยไม่รู้ตัว ทันทีที่ถูกคนข้างกายเตือนสติ
ถึงได้พบว่าไม่รู้ดวงตาของพวกเขาเปี่ยมขึ้นตั้งแต่นั้น

ร้องไห้อะไรกัน

เหล่าทหารต่างงุนงง

พวกเขาเพียงมองเสียดสีแค่ว่าแวบเดียว ยังมองไม่พอและมองซ้ำเพียง
ไม่กี่ครั้งเท่านั้น ในใจยังไม่ทันได้พิจารณาด้วยซ้ำว่ามันมีรสชาติอย่างไร
เหตุใดถึงได้เสียน้ำตาให้กับเสียดสีจำนวนมากเหล่านี้เล่า

ในขณะที่พวกเขากำลังครุ่นคิด จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้แสนเจ็บปวดดัง
มาจากสองข้างทางและมันก็ยังชัดเจนขึ้นทุกที เหล่าทหารหันไปมอง ที่แท้
ก็เป็นผู้ประสพภัยสองสามคนที่ถูกแม่ทัพอาวุโสเซเวียร์รวบรวมตัวมา พวกเขา
กำลังกอดกันร้องไห้อย่างขมขื่น เมื่อผู้ประสพภัยที่มีอาการด้านชาหลายวันมานี้

ได้เห็นอาหารแล้วก็ราวกับได้พบทางสว่างจับพลัน ครั้นคนหนึ่งร้องไห้ก็ทำให้
เสียงร้องให้กระจายเป็นวงกว้าง ห้ามอย่างไรก็ห้ามไว้ไม่อยู่

มีอาหารแล้ว พวกเขารอดตายแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ye5uP4>